

Дело T-151/05

Nederlandse Vakbond Varkenshouders (NVV) и др.

срещу

Комисия на Европейските общности

„Конкуренция — Концентрации — Пазари за изкупуване на живи свине и свине майки, предназначени за клане — Решение за обявяване на концентрация за съвместима с общия пазар — Определяне на съответния географски пазар — Задължение за полагане на дължимата грижа — Задължение за мотивиране“

Решение на Първоинстанционния съд (трети състав) от 7 май 2009 г. . . . II - 1227

Резюме на решението

- 1. Конкуренция — Концентрации — Преценка на съвместимостта с общия пазар — Разглеждан пазар — Определяне на географските граници
(член 9, параграф 7 от Регламент № 139/2004 на Съвета; точка 8 от Известие 97/С 372/03 на Комисията)*
- 2. Конкуренция — Концентрации — Разглеждане от Комисията — Определяне на референтните пазари — Право на самостоятелна преценка
(Регламент № 139/2004 на Съвета; Известие 97/С 372/03 на Комисията)*
- 3. Производство — Искова молба или жалба — Писмена реплика — Изисквания за форма — Определяне на предмета на спора
(член 21 от Статута на Съда; член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд)*

4. *Конкуренция — Концентрации — Разглеждане от Комисията — Приемане на решение, с което се установява съвместимостта на концентрация с общия пазар, без започване на втората фаза*
(членове 2, 6 и 8 от Регламент № 139/2004 на Съвета)
5. *Конкуренция — Концентрации — Разглеждане от Комисията — Определяне на съответния пазар — Решение, чието съдържание отива чувствително по-далеч от по-ранната практика по приемане на решения — Изрично мотивиране*
(Регламент № 139/2004 на Съвета; Известие 97/C 372/03 на Комисията)
6. *Конкуренция — Концентрации — Разглеждане от Комисията — Задължение за вземане предвид на решенията на националните органи — Липса*
(Регламент № 139/2004 на Съвета)
7. *Конкуренция — Концентрации — Преценка на съвместимостта с общия пазар — Изисквания за доказване*
(съображение 32 от Регламент № 139/2004 на Съвета)
8. *Конкуренция — Концентрации — Административна процедура — Задължение за полагане на дължима грижа — Обхват — Граници*
(член 6, параграф 3, буква а) и член 8, параграф 6, буква а) от Регламент № 139/2004 на Съвета; съображение 5, член 4, параграф 1 и член 6, параграф 2 от Регламент № 802/2004 на Комисията)
9. *Актове на институциите — Мотиви — Задължение — Обхват — Решение за прилагане на правилата в областта на концентрациите между предприятия*
(член 253 ЕО; член 6, параграф 1, буква б) от Регламент № 139/2004 на Съвета)
10. *Конкуренция — Концентрации — Разглеждане от Комисията — Задължения на Комисията по отношение на квалифицирани трети лица — Право на изслушване*
(член 18, параграф 4 от Регламент № 139/2004 на Съвета, член 16, параграф 1 от Регламент № 802/2004 на Комисията)
11. *Производство — Процесуално-организационни действия — Искане за представяне на документи — Задължения на отправилата искането страна*
(член 64 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд)

1. Правилното определяне на съответния пазар е необходимо и предважително условие за преценката на последиците, които би оказала върху конкуренцията концентрацията.

От член 9, параграф 7 от Регламент № 139/2004 относно контрола върху концентрациите между предприятия и от точка 8 от Известието на Комисията относно определянето на съответния пазар по смисъла на общностното право на конкуренция следва, че съответният географски пазар обхваща територия, в която съответните предприятия участват в доставката и търсенето на съответните продукти или услуги, където условията на конкуренция са достатъчно хомогенни и която може да се разграничи от съседните пространства поради това, че условията на конкуренция в нея се различават значително от преобладаващите в тях. В рамките на определянето на географския пазар следва да се държи сметка за няколко фактора каквито са естеството и характеристиките особености на съответните стоки или услуги, съществуването на бариери при навлизане на пазара, предпочитанията на потребителите, както и съществуването между съответната територия и съседните територии на значителни разлики в пазарните дялове на предприятията или на съществени ценови разлики.

майки, предназначени за клане, съответства на териториите, разположени в радиус от 150 км около главните свиневъдни зони на държава членка. Във връзка с това основният въпрос за определянето на географския пазар е дали при неголямо, но трайно намаляване на изкупните цени на съответните територии клиентите на страните по концентрацията, по-конкретно стопаните на свинеферми, предназначени за клане, биха се пренасочили към разположени другаде кланици и биха били готови да транспортират своите животни на разстояние от 150 км до конкурентни кланици, поради което подобен спад в цената не би бил изгоден за образуванието, получено в резултат на концентрацията. Обстоятелството, че повечето свине, предназначени за клане, обичайно се транспортират на разстояния, по-малки от 150 км, следователно само по себе си не представлява решаващо обстоятелство за определянето на съответния пазар. От друга страна, Комисията може да счита, че преустановяването или временното ограничаване на износа в резултат на епизоотии не води до ограничаване на релевантния пазар до регионално или национално равнище и следователно не представлява решаващо обстоятелство за определянето на географския пазар.

(вж. точки 50—52, 112, 122, 130 и 131)

По отношение на концентрация в сектора на изкупуването на свине Комисията може да реши, че географското измерение на съответните пазари на стоки, а именно на пазарите за изкупуване на свине и на свине

2. В областта на концентрациите между предприятия съдебният контрол на преценките на Комисията относно определянето на референтните

пазари се отнася до явната грешка. Всъщност, доколкото предполага комплексни икономически преценки от страна на Комисията, определянето на съответния пазар може да бъде предмет единствено на ограничен контрол от страна на общностния съд.

(вж. точки 53 и 80)

3. Въпреки че е вярно, че законосъобразността на дадено решение на Комисията трябва да се преценява в зависимост от обстоятелствата на нейно разположение към момента на постановяването му и че жалбоподателят не може да се позовава пред общностния съд на фактически обстоятелства, които не са ѝ били представени в хода на административната процедура, позоваването на такава съдебна практика не може да се прави общо по отношение на представени за първи път пред общностния съд приложения. Всъщност, доколкото представянето на приложение пред общностния съд не представлява опит за промяна на изложената преди това пред Комисията правна и фактическа рамка с оглед приемането на решение, а е част от поредицата доводи при простото прилагане на правото на защита, посоченото приложение трябва да се счита за допустимо.

(вж. точки 58 и 63)

4. В системата на Регламент № 139/2004 относно контрола върху концентрациите между предприятия член 6 от посочения регламент представлява

правното основание на приетите от Комисията решения в рамките на първата фаза от процедурата, докато член 8 представлява правното основание на решенията, приети в рамките на втората фаза от процедурата, като тези две разпоредби следва да се тълкуват в светлината на посочените в член 2 от същия регламент критерии.

Като приема в края на първата фаза, че дадена концентрация не поражда сериозни съмнения относно съвместимостта си с общия пазар, Комисията следователно основателно базира решението си за разрешение на член 6, параграф 1, буква б) от Регламент № 139/2004. В случай че Комисията достигне до заключение в противоположен смисъл и реши да проведе втората фаза на процедурата, тя приема и решение, основаващо се на член 6 от посочения регламент, и по-конкретно на член 6, параграф 1, буква в), а не на член 8 от този регламент. Следователно в края на първата фаза от процедурата Комисията не може в никакъв случай да приеме решение, основано на член 8 от Регламент № 139/2004.

(вж. точки 67 и 68)

5. Въпреки че, когато дадено решение отива чувствително по-далеч от по-ранната ѝ практика по приемане на решения, Комисията следва да развие съображенията си по експлицитен начин, икономическите оператори нямат основания да възлагат оправданията си правни очаквания върху

поддържането на по-ранната практика по приемане на решения, която може да бъде променена в рамките на правото на преценка на общностните институции. По-конкретно в областта на контрола на концентрациите те не могат да имат такива оправдани правни очаквания поради факта, че Комисията е определила пазарите по конкретен начин в по-ранно решение, тъй като Комисията, и а fortiori Първоинстанционният съд, не са обвързани от констатациите, направени в такова решение.

(вж. точка 136)

6. По отношение на ясното разпределяне на правомощията, на което се основава Регламент № 139/2004 относно контрола върху концентрациите между предприятия, решенията на националните органи не могат да обвържат Комисията в рамките на процедурите за контрол върху концентрациите. Комисията и националните органи по конкуренцията се произнасят въз основа на различни критерии в рамките на съответните си правомощия.

(вж. точка 139)

7. Доколкото съществуването на господстващо положение трябва да бъде определено индивидуално във всеки случай в зависимост от конкретните

обстоятелства, съгласно съображение 32 от Регламент № 139/2004 относно контрола върху концентрациите между предприятия концентрации, които поради ограничени пазарен дял на участващите предприятия не са в състояние да възпрепятстват ефективната конкуренция, могат да се считат за съвместими с общия пазар. Индикация в този смисъл е налице, по-специално когато пазарният дял на участващите предприятия не превишава 25 % от общия пазар или от съществена част от него.

Следователно Комисията може основателно да реши да не развива понататък своята оценка на конкуренцията за някои засегнати от концентрацията пазари, след като заключи, че в резултат на концентрацията пазарните дялове на страните на тези пазари ще да бъдат под 20 %.

(вж. точки 149 и 151)

8. В областта на контрола върху концентрациите Комисията разполага със свобода на преценка, по-конкретно що се отнася до оценките от икономическо естество. Съблюдаването на гаранциите, предоставени от общностния правен ред в хода на административните процедури, сред които е и задължението за полагане на дължима грижа, следователно е от още по-голямо значение в тази област.

В посочената област съблюдаването на задължението за полагане на дължима грижа налага на Комисията да разгледа с грижа и безпристрастно всички релевантни в конкретния случай обстоятелства. Следователно Комисията трябва да установи с необходимата грижа фактическите и правни обстоятелства, от които зависи упражняването на нейното право на преценка, като събере фактическите обстоятелства, които са нужни за упражняването на това право и могат да имат значително влияние върху резултата от процеса по приемане на решения. Това задължение означава, на първо място, че Комисията следва да вземе предвид както фактическите обстоятелства и информацията, които са ѝ предоставени от нотифициращите страни, така и предоставените от всяко друго трето лице, което е участвало активно в процедурата, и на второ място, че тя е задължена при необходимост да изследва посочените фактически обстоятелства въз основа на проучвания на пазара или искания за информация, адресирани до операторите на пазара.

Все пак в областта на контрола върху концентрациите изискването за съблюдаване от страна на Комисията на гаранциите, предоставени от общностния правен ред в хода на административните процедури, и следователно това за съблюдаване на задължението за полагане на дължима грижа, трябва да се тълкуват по начин, който е съвместим с изискването за бързина, което е характерно за общата структура на Регламент № 139/2004 относно контрола върху концентрациите между предприятия и което задължава Комисията да спазва стриктно сроковете, упражнявайки своето право на преценка. С

оглед на тази цел и на тези срокове Комисията не може при липса на указания относно неточността на предоставената информация да бъде задължена да извършва проверки във връзка с всяка получена от нея информация. Всъщност, въпреки че задължението за надлежно и безпристрастно разглеждане не ѝ позволява да се основава на обстоятелства или на информация, които не могат да се считат за достоверни, посоченото изискване за бързина все пак предполага, че Комисията не може да проверява сама до най-малката подробност автентичността и надеждността на всички изпратени ѝ съобщения, доколкото процедурата за контрол върху концентрациите се основава по необходимост донякъде и на доверие. Впрочем законодателството в областта на контрола върху концентрациите предвижда различни мерки с цел възпиране и санкциониране на предаването на неточна и измамлива информация. Всъщност нотифициращите страни имат изричното задължение да изложат пред Комисията пълно и добросъвестно фактите и обстоятелствата, които са релевантни за решението, като за нарушението на това задължение се предвижда санкция в член 14 от Регламент № 139/2004, а Комисията може също да отмени решението относно съвместимостта, ако то се основава на неточна информация, за която отговорност носи едно от предприятията, или когато такава информация е получена чрез измама.

(вж. точки 164—166, 184 и 185)

9. Комисията не нарушава задължението си за мотивиране, ако при упражняване на правомощието си за контрол

на концентрациите тя не включва в своето решение точни мотиви във връзка с преценката на определени аспекти на концентрацията, които ѝ се струват явно неотнормирани, лишени от значение или които са очевидно от второстепенен характер с оглед на преценката на последната. Такова изискване всъщност би било трудно съвместимо с изискването за бързина и с кратките процесуални срокове, които Комисията е длъжна да съблюдава, упражнявайки правомощието си за контрол върху концентрациите, които са част от конкретните обстоятелства на процедурата за контрол на тези операции.

обстоятелства и доводи, на които е направено позоваване пред нея, включително относно тези, които са с очевидно второстепенен характер по отношение на преценката, която трябва да се направи, това не променя обстоятелството, че тя трябва да изложи фактите и правните съображения, които са от съществено значение в контекста на решението.

(вж. точки 192—194)

От това следва, че когато Комисията обяви дадена концентрация за съвместима с общия пазар на основание член 6, параграф 1, буква б) от Регламент № 139/2004 относно контрола върху концентрациите между предприятия, изискването за мотивиране е изпълнено, ако в това решение са изложени ясно мотивите, поради които Комисията счита, че въпросната концентрация, евентуално след измененията, внесени от съответните предприятия, не повдига сериозни съмнения относно нейната съвместимост с общия пазар.

Във връзка с това, макар да е вярно, че Комисията не е задължена при мотивиране на решенията, приети в приложение на Регламент № 139/2004, да изрази позиция относно всички

10. В рамките на процедурата по общностен контрол на концентрациите правото на изслушване се предоставя изрично от член 18, параграф 4 от Регламент № 139/2004 относно контрола върху концентрациите между предприятия и от член 16, параграф 1 от Регламент № 802/2004 за прилагане на Регламент № 139/2004 на трети лица, ако докажат достатъчен интерес. Тези трети лица разполагат с право да бъдат изслушани от Комисията по тяхно искане, за да изложат гледната си точка относно неблагоприятните за тях последици от нотифицирания проект за концентрация, като това право обаче трябва да бъде съчетано, от една страна, със съблюдаването на правото на защита на страните по концентрацията, и от друга страна, с основната цел на Регламента, която е да се осигури ефикасността на контрола и правната сигурност на предприятията, по отношение на които се прилага той.

Обстоятелството, че трето лице не може да се изрази на своя език по време на среща с Комисията, може да опорочи административната процедура само ако се докаже, че това е имало неблагоприятни последици, каквато е невъзможността третото лице да изложи определени доводи и обстоятелства, което създава пречка Комисията да ги вземе предвид в своя анализ.

(вж. точки 201, 202 и 211)

11. За да се позволи на Първоинстанционния съд да определи дали с оглед на ефективното провеждане на производството е целесъобразно да разпорежи представянето на определени документи, от правилата искането страна трябва да посочи поисканите документи и да предостави на Първоинстанционния съд поне

минимум от обстоятелства, които свидетелстват за ползата от тези документи за нуждите на производството.

Макар да е вярно, че Комисията не може да се основава на документи, до които не са имали достъп нито Първоинстанционният съд, нито жалбоподателят, само по себе си това обстоятелство не оправдава разпоредането от страна на Първоинстанционния съд за представяне на документи на основание член 64 от Процедурния правилник. В действителност само когато жалбоподателят изтъкне по правдоподобен начин, че тези документи са необходими и релевантни за целите на постановяването на решение по делото, Първоинстанционният съд може да разпорежи такова процесуално-организационно действие.

(вж. точка 218)